

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talatang Apatnapu — Bilang Dalawampu't Isa

Ang Ikalawang Kaabahan - Ikawalong Bahagi - Ezekiel Bilang Dalawa

Jeff Pippenger

2026-08-05

Si Ezekiel ay kumakatawan sa mga pinagkalooban ng gawaing pagtuturo ng Leon ng lipi ni Juda, at ang Kaniyang saligang pagtuturo ay “utos sa utos.”

Sa kanila’y sinabi niya, Ito ang kapahingahan na sa pamamagitan nito’y mapagpapahinga ninyo ang nanghihina; at ito ang kaginhawahan: gayunma’y ayaw nilang makinig. Ngunit ang salita ng Panginoon ay naging sa kanila’y utos sa ibabaw ng utos, utos sa ibabaw ng utos; taludtod sa ibabaw ng taludtod, taludtod sa ibabaw ng taludtod; dito’y kaunti, at doo’y kaunti; upang sila’y yumaon, at mabuwal nang patalikod, at mabagbag, at masilo, at madakip. Isaias 28:12, 13.

Sa kasalukuyan ay binubuksan ng Leon ng lipi ni Juda ang aklat ni Ezekiel. Ipinababatid sa atin na si Ezekiel ay isang saserdote sa ikatatlumpung taon, maging ang “tatlumpu” man ay kumakatawan sa kaniyang sagisag na gulang bilang saserdote, o sa ikatatlumpung taon sa hanay ng hula na nagsimula sa Dakilang Jubileo ni Josias. Ang pangwakas na pagkasaserdote ng mga huling araw ay ang isandaan at apatnapu’t apat na libo, at ang sinaunang literal na mga kasaysayan ay sumasagisag sa isang makasagisag na kasaysayan sa mga huling araw.

Nguni’t kayo ay tatawaging mga Saserdote ng Panginoon: tatawagin kayo ng mga tao na mga Ministro ng ating Diyos: kakainin ninyo ang mga kayamanan ng mga Gentil, at sa kanilang kaluwalhatian ay magmamapuri kayo. Isaias 61:6.

Si Ezekiel ay isang sagisag ng bayan ng Diyos sa mga huling araw—ang banal na kasaysayan na kinikilala ng bawat patotoong panghuhula. Ang banal na kasaysayang iyon ay ang kilusan ng ikatlong anghel, na lalo nang inilarawan sa sagisag ng kilusan ng unang anghel noong 1840. Ang kilusan ng unang anghel ang alpha na anghel ng tatlong anghel at ang ikatlo ang omega na anghel. Samakatuwid, si Ezekiel ay nakaayon kay Pedro sa panahon ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang makasagisag na kasaysayan na kinalalagyan kapuwa nina Pedro at Ezekiel ay inilalarawan bilang kasaysayan ng Panium.

Ang Munting Aklat

Kinuha ni Ezekiel ang munting aklat, gaya rin ng ginawa ni Juan sa Apocalipsis 10.

Nguni’t ikaw, anak ng tao, dinggin mo ang sinasabi ko sa iyo; huwag kang maging mapanghimagsik na gaya ng mapanghimagsik na sambahayang yaon: ibuka mo ang iyong bibig, at kanin mo ang ibinibigay ko sa iyo. At nang ako’y tumingin, narito, isang kamay ang iniinut sa akin; at, narito, isang balumbon ng aklat ang nasa loob niyaon; At iniladlad niya iyon sa harap ko; at iyon ay nasusulatan sa loob at sa labas: at doo’y nakasulat ang mga panaghoy,

at pagtangis, at sa aba. Bukod dito’y sinabi niya sa akin, Anak ng tao, kanin mo ang iyong masusumpungan; kanin mo ang balumbong ito, at humayo ka, salitain mo sa sambahayan ng Israel. Sa gayo’y ibinuka ko ang aking bibig, at pinakain niya sa akin ang balumbong yaon. At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, pakainin mo ang iyong tiyan, at busugin mo ang iyong mga laman-loob ng balumbong ito na ibinibigay ko sa iyo. Nang magkagayo’y kinain ko iyon; at sa aking bibig ay naging matamis na gaya ng pulot. Ezekiel 2:8–10, 3:1–3.

Sa Apocalipsis 10, kinain ni Juan ang munting aklat, at ang buong kabanata ay kumakatawan sa paghahayag ng kapangyarihan ng Diyos mula Agosto 11, 1840 hanggang Oktubre 22, 1844.

“Ang anghel na nakikiisa sa pagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay magliliwanag sa buong lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Dito ay inihuhula ang isang gawaing sumasaklaw sa buong sanlibutan at may di-karaniwang kapangyarihan. Ang kilusang advent ng 1840–44 ay isang maluwalhating kakahayagan ng kapangyarihan ng Diyos; ang mensahe ng unang anghel ay dinala sa bawat himpilan ng pagmimisyon sa sanlibutan, at sa ilang bansa ay nagkaroon ng pinakadakilang relihiyosong interes na nasaksihan sa alinmang lupain mula pa noong Repormasyon ng ikalabing-anim na siglo; ngunit ang mga ito ay hihigitan ng makapangyarihang kilusan sa ilalim ng huling babala ng ikatlong anghel.” *The Great Controversy*, 611.

Si Ezekiel ay nakaayon kay Juan sa ikasampung kabanata ng Apocalipsis, kaya sina Pedro, Juan, at Ezekiel ay magkakasamang nakatayo sa kanilang itinakdang dako sa panahon ng pagtatatak sa isandaan at apatnapu’t apat na libo.

Ang 1840 hanggang 1844 ay kumakatawan sa isang panahong apat na taon na nagsimula nang ang hula ng panahon na nagsimula sa isang yugto na isang daan at limampung taon noong Hulyo 27, 1299. Ang “limang buwan” na iyon ay nagtapos at nakiisa sa hula ng panahon na tatlong daan at siyamnapu’t isang taon at labinlimang araw na nagwakas noong Agosto 11, 1840, nang ang maluwalhating kakahayagan ng kapangyarihan ng Diyos ay nahayag hanggang Oktubre 22, 1844. Pagkatapos ay tumigil ang paglalapat ng panahong makahula.

At sumumpa sa pamamagitan niyaong nabubuhay magpakailanman, na lumalang ng langit, at ng mga bagay na naroon, at ng lupa, at ng mga bagay na naroon, at ng dagat, at ng mga bagay na naroon, na hindi na magkakaroon pa ng panahon. Apocalipsis 10:6.

Ang panahong propetiko ay nagwakas bilang isang wastong aplikasyon ng hula noong Oktubre 22, 1844. Si Ezekiel, si Pedro, at si Juan ay bawat isa’y kumakatawan sa matatalinong dalaga ng Diyos sa kilusan ng una at ikalawang anghel, gayundin sa kilusan ng ikatlong anghel.

Mga Pangitain

Ang unang “labing-isang” kabanata ng Ezekiel ay naghaharap ng isang sunod-sunod na mga “pangitain,” gaya ng inilalahad sa talata isa ng kabanata isa.

At nangyari, nang ikatatlung taon, nang ikaapat na buwan, nang ikalimang araw ng buwan, samantalang ako ay nasa gitna ng mga bihag sa tabi ng ilog ng Chebar, na ang langit ay nabuksan, at ako’y nakakita ng mga pangitain ng Diyos. Ezekiel 1:1.

Ang mga “pangitain” ng unang labing-isang kabanata ay unang ibinigay sa kabanata 1 sa tabi ng ilog ng Chebar, pagkatapos ay pinalawak sa pangitain ng kabanata 3 sa “kapatagan,” at muli sa pangitain ng kabanata 8 sa Jerusalem. Ang tatlong kinalalagyan—ang ilog ng Chebar, ang kapatagan, at Jerusalem—ay kumakatawan sa tatlong pangitain na magkakasamang bumubuo ng iisang pangitain, na siyang “mga pangitain” ng talata 1 at ng unang ‘labing-isang’ kabanata.

Taon ng Jubileo

Ang pag-uunawa sa ikatatlumpung taon bilang ikatatlumpung taon ng siklo ng Jubileo na nagsimula sa bantog na Paskuwa ni Josias, at pagkatapos ay nagtapos noong Oktubre 22, ay madaling mapagtitibay, sapagkat ang natatanging linyang iyon ng banal na kasaysayan ay malinaw na inilalarawan, taludtod sa ibabaw ng taludtod, na may higit sa isang saksi. Bilang halimbawa; ang Paskuwa ay kumakatawan sa mga kapistahan ng Tagsibol at ang araw ng pagtubos ay kumakatawan sa mga kapistahan ng Taglagas. Samakatuwid, ang Levitico beinte-tres ay nakaayon sa siklo ng Jubileo na nagsimula kay Josias. May iba pang mga linya na nakaayon sa kasaysayang kinakatawan ni haring Josias hanggang Oktubre 22, 573 BC. Ang makasaysayang katuparan noong Oktubre 22, 573 BC ng isang taon ng Jubileo ay sinusuportahan ng mga historyador.

Ang mga kronolohista ay karaniwang panatag sa paglalagay ng araw ng pagtubos sa kasalanan sa Oktubre 22, 573 BC, at ang Dakilang Paskuwa ni Josias noong 622 BC ay isa ring tinatanggap na petsa ng mga kronologistang biblikal. Ang Paskuwa, na isang sagisag ng mga kapistahan sa tagsibol, ay nagsimula ng isang apatnapu’t siyam-na-taóng siklo ng Jubileo, na nagtapos sa sagisag ng mga kapistahan sa taglagas sa araw ng pagtubos sa kasalanan. Ang pitong sanlinggo ng mga taon na bumubuo sa apatnapu’t siyam na taon ay mga sagisag ng Sabbath ng lupain.

“Sa bawat pahina, maging kasaysayan man, o tuntunin, o hula, ang mga Kasulatan ng Matandang Tipan ay naliliwanagan ng kaluwalhatian ng Anak ng Diyos. Hanggang sa sukat na ito’y itinatag ng Diyos, ang buong sistema ng Judaismo ay isang pinag-isang hula ng ebanghelyo. Tungkol kay Cristo, “sa kaniya’y nagpapatotoo ang lahat ng mga propeta.” Mga Gawa 10:43. Mula sa pangakong ibinigay kay Adan, pababa sa linya ng mga patriarka at sa kaayusang kautusan, ang maluwalhating liwanag ng langit ay malinaw na naghayag ng mga yapak ng Manunubos. Nakita ng mga tagakita ang Bituin ng Bethlehem, ang Shiloh na darating, habang ang mga bagay na hinaharap ay dumaraan sa harap nila sa isang mahiwagang prusisyon. Sa bawat hain ay ipinakita ang kamatayan ni Cristo. Sa bawat ulap ng kamangyan ay pumailanlang ang Kaniyang katuwiran. Sa bawat trumpeta ng jubileo ay ipinahayag ang Kaniyang pangalan. Sa kakila-kilabot na hiwaga ng kabanal-banalan ay nanahan ang Kaniyang kaluwalhatian.” *The Desire of Ages*, 211.

Labimpito

Si Zedekias ay dinala sa Babilonia nang bumagsak ang Jerusalem labing-apat na taon bago ang 573 BC. Tinutukoy ng mga Judiong historyador ang siklo ng Jubileo mula kay Josias noong 622 hanggang Oktubre 22, 573 bilang ika-17 siklo ng Jubileo. Ang yugto mula sa labanan sa Raphia hanggang sa labanan sa Panium ay labimpitong taon. Si Ptolemy ang nagwagi sa labanan sa Raphia, at siya ay naghari bilang hari ng timog sa loob ng labimpitong taon. Mula sa Edict of

Milan hanggang sa paghahati ni Constantine ng kaniyang imperyo noong 330 ay labimpitong taon. Sa ika-17 siklo ng Jubileo, ang Jerusalem ay winasak ni Nebuchadnezzar.

Sapagkat ang mga anak ni Israel ay mananatili nang maraming araw na walang hari, at walang prinsipe, at walang handog, at walang larawan, at walang epod, at walang mga terafim: pagkatapos ay magbabalik ang mga anak ni Israel, at hahanapin ang Panginoon nilang Diyos, at si David nilang hari; at manginginig sa takot sa Panginoon at sa kaniyang kabutihan sa mga huling araw. Oseas 3:4, 5.

Tinatalakay ni Hosea ang isang paksa na may tuwirang kinalaman sa pagkabihag ni Sedequias, bagaman ito rin ay kumakatawan sa pasimula ng pagkabihag ng hilagang kaharian noong 723 BC. Ang dahilan kung bakit ang talata ni Hosea ay may kaugnayan sa patotoo ni Ezekiel ay may kinalaman sa pagtatakwil sa Diyos nang igiit ng Israel ang isang haring tao. Ang pagnanais ng Israel na mapamahalaan ng isang haring tao, sa halip na ng isang Maka-Diyos na Hari, ay inilalarawan bilang “ang kapalaluan ng inyong kapangyarihan” sa paghatol na “pitong ulit” sa Levitico 26.

At kung sa kabila ng lahat ng ito ay hindi pa rin kayo makikinig sa akin, ay parurusahan ko kayo nang pitong ulit pa dahil sa inyong mga kasalanan. At aking babaliin ang kapalaluan ng inyong kapangyarihan; at gagawin kong parang bakal ang inyong langit, at parang tanso ang inyong lupa. Levitico 26:18, 19.

Ang “kapalaluan ng inyong kapangyarihan” ay kumakatawan sa pagnanais ng Israel na maging tulad ng sanlibutan at magkaroon ng sarili nilang hari. Ang pag-aalis sa hari mula sa hilagang kaharian noong 723 BC, at pagkatapos ay ang pagkabihag kay haring Zedekias ng timog na kaharian noong 586 BC, ay kumakatawan sa pagkabali ng “kapalaluan” ng sinaunang Israel, at ang kapalaluan ay nauuna sa pagbagsak. Sa hula ng Biblia, ang isang “kapangyarihan” ay isang hari o kaharian, at ang kapalaluan ng Israel sa pagtatatag ng isang haring tao ay tanda ng pagtangga sa teokrasya at sa Banal na Hari.

At nangyari, nang matanda na si Samuel, na ginawa niyang mga hukom sa Israel ang kaniyang mga anak. At ang pangalan ng kaniyang panganay ay Joel; at ang pangalan ng kaniyang ikalawa ay Abias: sila ay mga hukom sa Beersheba. At ang kaniyang mga anak ay hindi lumakad sa kaniyang mga daan, kundi lumihis na sumunod sa mahalay na pakinabang, at tumanggap ng mga suhol, at binaluktot ang kahatulan. Nang magkagayo’y nagtipon ang lahat ng matatanda sa Israel, at naparoon kay Samuel sa Rama, At sinabi sa kaniya, Narito, ikaw ay matanda na, at ang iyong mga anak ay hindi lumalakad sa iyong mga daan: ngayon ay maglagay ka sa amin ng isang hari upang humatol sa amin na gaya ng lahat ng mga bansa. Ngunit ang bagay na ito ay hindi kinalugdan ni Samuel, nang kanilang sabihin, Bigyan mo kami ng isang hari upang humatol sa amin. At nanalangin si Samuel sa Panginoon. At sinabi ng Panginoon kay Samuel, Pakinggan mo ang tinig ng bayan sa lahat ng kanilang sinasabi sa iyo: sapagkat hindi ikaw ang kanilang itinakuwil, kundi ako ang kanilang itinakuwil, upang huwag akong maghari sa kanila. Ayon sa lahat ng mga gawa na kanilang ginawa mula nang araw na inilabas ko sila mula sa Egipto hanggang sa araw na ito, na kanilang iniwan ako, at naglingkod sa ibang mga dios, gayon din ang ginagawa nila sa iyo. Ngayon nga’y pakinggan

mo ang kanilang tinig: gayon ma'y mataimtim mo silang paalalahanan, at ipakilala mo sa kanila ang magiging paraan ng hari na maghahari sa kanila. 1 Samuel 8:1–9.

Dapat tandaan na sa puntong iyon ay itinakwil ng Israel hindi lamang ang Diyos bilang kanilang hari, kundi maging ang Espiritu ng Propesiya, na kinakatawan ni Samuel, sapagkat nasusulat, “kanilang pinabayaan ako, at naglingkod sa ibang mga diyos, gayon din ang ginagawa nila sa iyo.”

“Si Satanas ay... patuloy na nagsisingit ng huwad—upang iligaw palayo sa katotohanan. Ang pinakahuling pandaraya ni Satanas ay ang pawalang-bisa ang patotoo ng Espiritu ng Diyos. ‘Kung saan walang pangitain, ang bayan ay napapahamak’ (Kawikaan 29:18). Gagawang may katalinuhan si Satanas, sa iba’t ibang paraan at sa pamamagitan ng iba’t ibang kasangkapan, upang guluhin ang pagtitiwala ng nalabing bayan ng Diyos sa tunay na patotoo.

“Magkakaroon ng pagkapoot na pag-aalabin laban sa mga Patotoo na mula kay Satanas. Ang mga paggawa ni Satanas ay upang guluhin ang pananampalataya ng mga iglesia sa mga ito, sa dahilang ito: Hindi magkakaroon si Satanas ng gayon kalinaw na landas upang maipasok ang kaniyang mga pandaraya at maigapos ang mga kaluluwa sa kaniyang mga kahibangan kung ang mga babala at mga pagsaway at mga payo ng Espiritu ng Diyos ay pakikilingan.” Selected Messages, aklat 1, 48.

Ang huling pandaraya laban sa teokrasya ng sinaunang Israel ay isang pagtangga hindi lamang sa Diyos, kundi pati sa Espiritu ng Hula. Ang pagtanggap iyon noong 1097 BC ay sumasagisag sa huling pandaraya ng Laodiceang Seventh-day Adventism noong 1863. Ang “pitong panahon” ng Levitico beinte-sais ay ang Salita ng Diyos, at ipinahahayag ng Espiritu ng Hula tungkol sa “pitong panahon” na ito ay “hindi dapat baguhin.”

“Nakita ko na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, at na ito ay hindi dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang ibig; na ang Kaniyang kamay ay nakaunat doon at nagkubli ng isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa maalís ang Kaniyang kamay.” Early Writings, 74.

Maliwanag na pinagtibay ng Espiritu ng Hula ang “pitong panahon,” at ang kaniyang pagpapatibay ay isang babala na huwag baguhin ang mga bilang sa tsart, na doo’y ang “pitong panahon” ang nasa gitnang hanay at nasa itaas na kanang sulok. Sa pamamagitan ng huwad na tsart ni Uriah Smith noong 1863, nagsimula ang pasulong na pagtatakwil sa mga saligang katotohanan, na inilarawan ng sinaunang Israel sa kanilang pagtangga sa Diyos, at tinukoy ng Espiritu ng Hula ang paghihimagsik ng 1863. Ang petsa ng paghihimagsik noong 1863 ay umaayon sa propetikong linya na inilalahad sa aklat ni Ezekiel. Sa linyang iyon ng kasaysayan, ang wakas ay ang pagkawasak ng Jerusalem, na siyang lumalarawan sa kautusan ng Linggo. Ang panahon mula 1863 hanggang sa nalalapit na kautusan ng Linggo ay inilarawan ng kasaysayan ni haring Saul noong 1097 BC hanggang kay Zedekias noong 586 BC.

Si Zedekias ay dinalang biha sa Babilonia labing-apat na taon bago ang Jubileo ng 573 BC. Nagsimula ang ikalabingpitong siklo ng Jubileo noong 622 BC, at sa ikatatumpung taon si Ezekiel ay iniharap bilang saserdote noong 591 BC, at pagkaraan ng limang taon ay winasak ang Jerusalem noong 586 BC. Ito ay winasak sa mismong gayon ding araw ng taon na winasak ito sa ikalawang

pagkakataon noong AD 70 ni Tito. Ang unang talata ng Ezekiel uno ay limang taon bago ang pagkawasak ng Jerusalem at labinsiyam na taon bago ang pangitain tungkol sa templo sa kabanata apatnapu.

Sa ikadalawampu't limang taon ng aming pagkabihag, sa pasimula ng taon, sa ikasampung araw ng buwan, sa ikalabing-apat na taon mula nang mabagsak ang lungsod, nang araw ding yaon ay sumasaakin ang kamay ng Panginoon, at dinala Niya ako roon. Ezekiel 40:1.

Dahil sa pagsuway sa tipan ng Sabbath ng lupain, ipinahayag ng Diyos na ang “pitong panahon” ang magiging sumpa dahil sa pagsuway sa ikapitong taon, na siyang Sabbath ng lupain. Ang “panahon” ay isang taon, at ang “isang taon” ay tatlong daan at animnapung araw, at ang pitong ulit ng tatlong daan at animnapu ay dalawang libo limang daan at dalawampung taon. Maaaring hindi ginamit ng mga Millerita ang pananalitang “ang dalawampu't limang daan at dalawampu,” ngunit kapuwa ng kanilang mga banal na tsart ay numerikal na kinilala ang dalawang libo limang daan at dalawampung taon.

Ang pagpapahayag ng sumpa ng pitong panahon laban kapuwa sa hilagang kaharian ng Israel at sa timog na kaharian ng Juda ang una, o masasabi mong “saligan,” o maaari mo pa ngang sabihing “alpha” na pagkaunawa ni William Miller. Noong 1863 ay tinanggihan ng Laodiceang iglesia ng Seventh-day Adventist ang saligang pagkaunawa sa mga natuklasan ni Miller; mga “natuklasan” na kumakatawan sa buong pundasyon ng kilusang Millerita. Ang Inspirasyon ay tuwirang nagbabala na ito ay maaaring mangyari, at ito nga ay nangyari, at nangyari ito noon pang matagal na panahon.

Ang pundasyon ng templong muling itinayo matapos ang pagkabihag sa Babilonia ay natapos sa panahon ng kasaysayan ng unang utos, at bago ang ikalawang utos. Ang templo ay lubusang naitayo sa panahon ng kasaysayan ng ikalawang utos. Sa ikatlong utos, ang pambansang soberanya ay naibalik sa literal na sinaunang Israel. Si William Miller ang kumatawan sa unang anghel na dumating noong 1798 at pinagkalooban ng kapangyarihan noong Agosto 11, 1840. Ang ikalawang anghel ay dumating matapos mailatag ang mga pundasyon, gaya ng kinakatawan ng tsart ng 1843, na inilathala noong Mayo 1842. Sa unang pagkabigo ng 1844, ang alpha na pagkabigo ng 1844, dumating ang ikalawang anghel at gayundin ang panahon ng paghihintay sa talinghaga ng mga dalaga, at nang ang mensahe ng ikalawang anghel ay pinagkalooban ng kapangyarihan sa pulong-kampo sa Exeter, ang templo ay natapos. Pagkatapos, sa dakila, o omega na pagkabigo ng 1844, ang Sugo ng Tipan ay biglang dumating sa Kaniyang templo, bilang katuparan ng dalawang libo at tatlong daang taon na nagsimula sa ikatlong utos at nagtapos sa pagdating ng ikatlong anghel.

Ang Josias ay nangangahulugang “ang pundasyon ng Diyos.” Maging si haring Josias o si Josiah Litch; kapwa sila mga sagisag ng mga pundasyon, gaya ng inilarawan sa kasaysayan ng unang utos at gaya ng inilarawan ng mga kapistahang tagsibol na inilalahad sa unang dalawampu't dalawang talata ng Levitico dalawampu't tatlo. Ang mga pundasyon, ang mga kapistahang tagsibol, at ang unang utos ay pawang mga sagisag ng 1840 at ng pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang anghel. Ang Oktubre 22, 573 BC, gaya ng inilalahad sa Ezekiel kabanata apatnapu at talata isa, ay isang

sagisag ng Oktubre 22, 1844 at ng pagbubukas ng paghuhukom sa mga patay, at gayundin ay isang sagisag ng Setyembre 11, 2001 sa pagbubukas ng paghuhukom sa mga buhay. Ang sinumang sumusunod sa mga artikulong ito ay dapat nakaaalam ng mga paglalapat na aking ginagamit.

Si Ezekiel ay isang sagisag sa loob ng kasaysayang propetiko na kinakatawan sa kaniyang mga sulatin. Naroon si Ezekiel nang ang dalawampu't limang lalaki ay yumukod sa araw sa katapusan ng ikawalong kabanata. Naroon din siya sa mga sumunod na kabanata habang ang “pagtatatak na sinusundan ng pagpatay” ay isinasagawa laban sa Jerusalem, na kinikilala ni Ellen White bilang ang iglesya ng Seventh-day Adventist. Sa unang labing-isang kabanata, si Ezekiel ay dinala sa makalangit na santuwaryo upang tanggapin ang kaniyang mga tagubilin, gaya ng ang mga Millerita ay tinawag na gawin noong 1844, at gaya ng kilusang ito ay tinatawag na ngayong gawin.

Sa gayon si Ezekiel ay magiging tanda sa inyo: ayon sa lahat ng kaniyang ginawa ay gayon ang inyong gagawin: at pagka ito'y nangyari, inyong malalaman na ako ang Panginoong Dios.
Ezekiel 24:24.

Kapag Ito ay Dumating

Kapag sumapit tayo sa yugto sa mga huling araw na ang mga bagay na inilarawan ni Ezekiel ay nauulit sa bayan ng Diyos, kung magkagayo'y narating na natin ang tanda ni Ezekiel. Kapag nalalaman ninyo na si Ezekiel ay kumakatawan sa isang daan at apatnapu't apat na libo, at nalalaman ninyo ito sa antas ng pananampalataya at pagkaunawa na nagtataglay ng pinaging-banal na pag-asa na ang lahat ng inilarawan ni Ezekiel sa kaniyang mga sulatin ay tumitipolohiya sa isang banal na pagkakasunod-sunod ng mga pangyayari sa mga huling araw na kinasasangkutan ng isang daan at apatnapu't apat na libo—kapag nalalaman ninyo iyon, kung magkagayo'y “inyong malalaman” na “ang Panginoon” ay “Diyos.”

Ipagpapatuloy natin ang mga kaisipang ito sa susunod na artikulo.